

СВОБОДА

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY

Редкація і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07308
(201) 434-0237
(201) 434-0807
УНСоюзу: (201) 435-8740
Тел. з Нью-Йорку:
(212) Barclay 7-4125
УНС: (212) Barclay 7-6337

РІВ. LXXX Ч. 196. ДЖЕРЗІ СІТІ І НЬО ЙОРК СЕРЕДА, 24-ГО ЖОВТНЯ 1973 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK WEDNESDAY, OCTOBER 24, 1973 No. 196. VOL. LXXX.

У ДЕТРОЙТІ ВІДБУВСЯ З'ІЗД ФНУ

Детройт. — Минулої суботи, 20-го жовтня, тут у приміщенні Трой Гілтон, 21 жовтня з нагоди церемонії, що відбулася в залі церкви св. Йосафата, відбувся з'їзд ФНУ. Головою з'їзду виступив голова ФНУ, який узяв участь у з'їзді, у якому взяли участь 74 делегати та понад 200 гостей (на вшарпний зустріч) з Детройта, Бостону, Бріджпорта, Детройта, Кембриджа, Клівленда, Лорейну, Нью-Йорку, Нью-Бронксу, Пондісі, Пасейку, Пітсбургу, Рочестеру, Філадельфії і Чикаго, проводили Президія в складі: Іван Михайло Корняк, голова, д-р Ярослав Митячун — заступник і Маріяна Домарадська та Олександр Лагунін — секретарі. З'їзд заслухав звіти членів Головної Екзекутивної Ради та схвалив їх. Обговорено запропоновані Головною Екзекутивною Радою статуту ФНУ та доручено Екзекутивній Раді розглянути його остаточний текст для розгляду і затвердження Загальної Асамблеї.

УКРАЇНЦІ І УКРАЇНСЬКА ТЕМАТИКА БУЛИ НА СЬОМОМУ МІЖНАРОДНОМУ КОНГРЕСІ СЛАВІСТІВ У ВАРШАВІ

(П). — В дні 21 - 27-го жовтня цього року відбувся у Варшаві Сьомий Міжнародний Конгрес Славистів, у системі якого діяло п'ять секцій: мовознавча, літературознавча, мовознавчо-літературознавча, фольклористична та історична (ця остання відкрила історію славянських конгресів). Своєю участю в Конгресі зголошувало організовано 1,379 вчених; із західних країн брали участь: 388 осіб; із східноєвропейських країн: 603; з СРСР: 168 і з Польщі: 248. Додатково зголошувалося до участі в Конгресі понад 300 вчених. Останньою в Конгресі взяло участь 2,387 осіб. На Конгресі було заслухано понад 900 доповідей, прийнято 200 резолюцій (Р) і 700 наукових повідомлень (П). Резолюції були загальною, ширшою і більш програмовий характер, а повідомлення були присвячені окремим спеціальним питанням. Хоча в сесіях брали участь делегати з усіх країн, то між ними було тільки 11 українських вчених з УССР. З західних країн в Конгресі взяли участь 4 українських вчених. Українська тематика була порушена повністю або частково, в приблизно 35 доповідях. З лінійки мовознавства і мовознавчо-літературної проблематики треба згадати наступні доповіді: І.К. Вілодін (УССР), «Кірово-Могилівська Академія і розвиток східнослов'янських літературних мов XVII-XVIII ст.» (Р); (яку з огляду на відсутність Вілодіна відчитав В. М. Руденко (УССР), «Слов'янські мовні зв'язки і формування функціональних стилів літературної мови» (П); О. Горбач (НФР), «Українська термінологія з діалекти культурової мови» (П); І. Тарнавецька (Канада), «Підлеглий голос і Хомонія в одній нововідкритій східнослов'янській рукописі» (П); Г.П. Іваквич (Н.Н. Пилипський (УССР), «Лексичні граматичні засоби у функціональній стилістичній слов'янській мові» (Р); І. Фізер (ЗСА), «Концепції спорідненості між теорією анатомічної форми Потемні і „вершини аспекти“ Інгардена» (П).

ОСНІВНА КАМПАНІЯ ЗБІРКИ НАГЛО ПОТРЕБНИХ ФОНДІВ УККА ПРОДОВЖУЄТЬСЯ

Нью-Йорк. — З канцелярії Українського Конгресового Комітету Америки повідомляють, що проголошена в половині вересня збірка нагло потрібних фондів у сумі 50,000 доларів на продовження оборони людських прав в Україні та у зв'язку з Другим Світовим Конгресом Вільних Українців задовільно продовжується та дає надію, що збіркова мета буде досягнена. Досі ця збірка акція принесла суму \$37,656.96, отже для досягнення 50-тисячної мети потрібно ще \$12,343.04.

У 80-РІЧЧЯ „СВОБОДИ“ ОРГАНІЗАЦІЙНА КАМПАНІЯ УНС 1973 РОКУ

Раніше, проголошено 3,043 в останніх днях приєднано 47 разом досі приєднано нових членів 3,090

В останніх днях надіслали до Головної Канцелярії аплікації нових членів наступні організатори і секретарі Відділів:

Іван Петрунчук (В. 78) — 6 аплікацій нових членів, Роман Припач (В. 399) — 3, Микола Драпала (В. 96) — 2, Юрій Юрків (В. 130) — 2, Ярослав Лесків (В. 133) — 2, д-р Василь Палідвор (В. 204) — 2, Петро Сильчак (В. 257) — 2, Олександр Сибіцький (В. 285) — 2, Андрій Кошляк (В. 327) — 2, Василь Шмалко (В. 334) — 2, Володимир Федорів (В. 374) — 2, Михайло Сивак (В. 378) — 2, та проф. Іван Телюк (В. 414) — 2. По одній аплікації прислали 16 секретарів та організаторів.

Досі у жовтні приєднано 134 нових членів.

ЗАКОНОДАВЦІ ПЛАНУЮТЬ ПЕРЕВЕСТИ РОЗСЛІДУВАННЯ МОЖЛИВОСТЕЙ ФОРМАЛЬНОГО ОБВИНУВАННЯ ПРЕЗИДЕНТА

Вашингтон. — Провідники демократичної більшості в Палаті Репрезентантів уклали угоду, щоб Юридична комісія цієї Палати Конгресу розпочала розслідування, чи президент Р. Ніксон повинен бути офіційно обвинувачений („impeached“) за злочини, пов'язані з його діяльністю в якості президента. Ця угода була прийнята вчора вранці в Палаті Репрезентантів, коли вона розглядала пропозицію про розслідування діяльності президента Ніксона. У вівторок, 20-го жовтня, Президент Ніксон зустрівся з членами Конгресу, щоб обговорити цю пропозицію. Президент Ніксон сказав, що він не вважає, що він повинен бути обвинувачений, але він готовий співпрацювати з Конгресом. Він сказав, що він не хоче, щоб Конгрес розслідував його діяльність, але він готовий співпрацювати з Конгресом. Він сказав, що він не хоче, щоб Конгрес розслідував його діяльність, але він готовий співпрацювати з Конгресом.

Стефанія Вовчак обрана президентом Братського Конгресу Нью-Джерсі

Саддел Врук, Н. Дж. — На 40-их Річних Зборах Братського Конгресу Стейту Нью-Джерсі, які відбулися тут 12-го жовтня в Маріот готелі, обрано лані Стефанію Вовчак, голову Конгресу Союзу Українців Католиків „Провідниця“ на президента цього Конгресу на чергову каденцію. Першим заступником президента був обраний Володимир Сохан, заступник гол. представника УНСоюзу, другим віцепрезидентом Едвард О'Ніл, репрезентант Братського Союзу „Люд Крипін Бенедикт“, а секретарем і касиром Конгресу Леопольд Маліновський з „Польського Звізку Народового“ з Брукліну. В програмі цих Річних Зборів були доповіді представників „Допомогового Союзу Лютеранів“ Генрі Джонсона та та панель про забезпечення акції представників братських організацій „Літарія Колумба“, „Синів Норвегії“, „Допомогового Союзу Лютеранів“ та „Братства Лютеранів“ і доповідь президента Крайового Братського Конгресу Майкла Еттла.

НА БЛИЗЬКОМУ СХОДІ ЗАКЛЮЧЕНО ПЕРЕМІР'Я, АЛЕ БОЇ НА ОКРЕМИХ ФРОНТАХ ПРОДОВЖУЮТЬСЯ

Тель Авів/Каїро. — Уряди Ізраїля та Єгипту формально акцентували резолюцію Ради Безпеки Об'єднаних Націй про припинення воєнних дій на Близькому Сході, схваленої на недавньому засіданні Ради Безпеки 21 жовтня на спільний американсько-сирійський внесок. На ізраїльсько-єгипетському фронті на схід і захід від Суєзу обидві сторони припинили бої 22 жовтня з години 12:50 по полудні за ньюйоркським часом. Хоч Ізраїль виявив готовність припинити бої також і на сирійському фронті на цій самій основі, уряд Сирії повідомив, що він „виправ“ резолюцію Об'єднаних Націй, але поки що не готовий на перемир'я. Резолюція ООН цілком відкинула уряд Іраку, а уряд Йорданії повідомив, що резолюція акцентує, але продовжуватиме свою участь у війні до того часу, поки бої війни не вестиме Сирія. Лівійський лідер Муаммар ель-Каддафі заявив, що він найбільш негативне ставлення до резолюції ООН, заявляючи, що ця резолюція порушує інтереси арабів на Близькому Сході і що араби не повинні погодитися на перемир'я, підготоване Америкою та СРСР. Одночасно Каддафі повідомив, що лівійський уряд продовжуватиме санкції проти всіх цих західних держав, які допомагають Ізраїлю, а також ці санкції, коли йдеться про припинення доставки нафти, поширити на всі ці західно-європейські держави, які голосували за резолюцію на форумі Ради Безпеки ООН. У всякому випадку, не зважаючи на формальне перемир'я на Близькому Сході, практично на всіх фронтах, продовжуються бої. Ізраїльське командування повідомляло, що сирійці розпочали обстрілювати ізраїльські позиції кілька годин після закінчення перемир'я, а на сирійському фронті бої взагалі досі не припинилися.

РЕЗОЛЮЦІЯ РАДИ БЕЗПЕКИ ООН

Об'єднані Нації, Нью-Йорк. — Назвичайне засідання Ради Безпеки ООН відбулося на спільну американсько-сирійську вимогу після того, як у вівторок безпосередніх контактів між президентом Ніксоном та генеральним секретарем КІСС Л. Брежнєвим, а відтак переговорів у Москві державного секретаря Генрі Кіссіджера на пропозицію совєтського уряду, уряди ЗСА та СРСР узгодили спільне становище до близькосхідного конфлікту. Резолюція Ради Безпеки була схвалена власне на основі

Дружина „Асів“ перемогла „Метс“ в 70-их Світових Серіях бейсболу

Оукленд, Каліфорнія. — В шостій і сьомій зустрічі щорічних Світових Серій бейсболу дружина „Асів“ з Оукленду здобула третю і четверту перемогу над дружиною „Метс“ з Нью-Йорку з рахунком пробітів 3:1 і 5:2, завдяки яким „Асів“ стали чемпіонами бейсболу на 1973-й рік. Після п'яти гор дружина „Метс“ з Нью-Йорку вела в рахунок перемагаючи 3:2 і з надією на чемпіонат виходила на дві останні зустрічі Світових Серій до Оукленду. Але „Асів“, які були чемпіонами Світових Серій в минулому році, розправилися з гостями з Нью-Йорку на своєму стадіоні і цим самим стали вдруге під ряд чемпіонами бейсболу.

ПРЕЗИДЕНТ УНР В ЕКЗИЛІ І ГОЛОВА ПРОВІДУ ОУН У СПІЛЬНІЙ ДЕКЛАРАЦІЇ ЗАЙМАЮТЬ СТАНОВИЩЕ

Микола Лівницький і Ярослав Стецько

Мюнхен. — Президент Української Народної Республіки Микола Лівницький і Голова Проводу Організації Українських Націоналістів та Голова Українського Державного Правління Ярослав Стецько у спільній декларації, датованій в жовтні 1973, зайняли становище до теперішніх подій в Україні і світі в спільній закликом до єдності всіх самостійницько-державницьких сил у боротьбі за здійснення татих національно-політичних завдань — інформують Український Інформаційний Бюро. У Декларації, базованій на опублікованому недавно зверненні Фронту Національної Оборони України, заповідається, що „для переведення акції в цьому напрямку (здійснення єдності) простежиться покликати окрему Комісію, яка розгляне також справу можливостей повороту революційної ОУН до Української Національної Ради“. Нижче подано повний текст цієї Декларації.

СТАНОВИЩЕ ДО ПОДІЙ В УКРАЇНІ І В СВІТІ

Президент Української Народної Республіки в екзилі Микола Лівницький і Голова Проводу Рев. Організації Українських Націоналістів Ярослав Стецько після кількох зустрічей, також з участю інших осіб з обох сторін, усталили текст Декларації, що його подано нижче.

Редкація Бюлетеню УНБ

ДО СИТУАЦІЇ В УКРАЇНІ

В останні роки в Україні та в інших неволево-московсько-більшовицьким імперіалізм країнках значально загострений терор окупанта. Почавши із січня 1972 року, Україну заливає нова хвиля несталості терору. Постійно стають відомими нові призвища переслідуваних українських патріотів, ув'язнених і татсно засуджених борців українського революційного підпілля; йена розстріляних, закатованих чи десятками років ізольованих у концтаборах бійців УПА і інших українських революціонерів-націоналістів та вистки про підступну лідквідацию і „нещодлану“ смерть здорових, але загрозливих людей, як небезпечних на волі колишніх в'язнів, що відбули свої довіготлітні вироки. Гинуть і українські культурні діячі, які захищають Україну від повсякденного наступу русифікації, як ось Алла Горська, Василь Симоненко і інші.

Арештування стали масовими, а присуди — драконськими, переважно до 15 років. Дуже часто засуджують втручати до творчості сувереного режиму, в тому й до психіатричних лікарень КГБ. Українських культурних діячів, які прагнуть розвивати свою творчість на ґрунті національних ідеалів, жорстоко переслідують і намагаються.

У крайовому зверненні Фронту Національної Оборони України, що появилось за кордоном читасо:

„За спробу здійснення належних Україні прав громадянськ діячів були карані, деякі до каря смерті (Л. Лук'яненко, І. Кандиба; з замною на 15 років тюрем і концтаборів сувереного режиму); за спробу вільної культурної творчості і за спротив русифікації сотні культурних діячів, поетів, художників, учених (як В. Мороз, Е. Сверстюк, В. Чорновіл, І. Світличний, (Закінчення на стор. 3-й)

ВИСТАВКА ТВОРЧОСТІ ПЛАСТОВОЇ МОЛОДІ В НЬО ЙОРКУ

Нью-Йорк. — Тут, у Пластовому Домі, в неділю 21-го жовтня ц. р. о 1-й год. по полудні, заходом Племени „Перші Стелжі“, відбулася відкриття виставки мистецької творчості старшого коначтва і пластуна. Відрамени Куреня вітала привітання Христини Певна. Інж. Роман Рогожа, голова Головної Пластової Булави у своєму привітальному слові звернувся зі словами подяки до організаторів виставки, молодих мистців і привітних, відзначаючи водночас виявлену тут різноманітність мистецької творчості у формах олійних праць, акварелів, графік і скульптури. На виставці було 61 експонат, не включаючи плоскорізьби го-в'я, мистця Осипа Гарасим'яка. Виставка триватиме ще до неділі 28-го жовтня ц. р. тут о 1-й год. від 10-ої ранку до 5-ої по полудні.

ВІДБУЛОСЬ ВІДКРИТТЯ ВИСТАВКИ В БАЛІЯСІ

Нью-Йорк. — В неділю 21 жовтня ц. р. тут о 1-й год. по пол. у Галерії Літературно-Мистецького Клубу, при 149 Другій евеню заходили Об'єднані Мистців Українців Америки в Нью-Йорку, відбулося відкриття виставки Володимира Баліаса з Мехіко, мистця графіки і олійних живописів. Виставка, на якій 6 25 лінійових та яку відкрив скульптор Михайло Черешньовський, буде тривати до неділі, 4-го листопада ц. р., в будні дні від 6-ої до 8-ої вечора, а в суботи і неділі від 1-8-ої вечора.

СВОБОДА
UKRAINEAN NEWSPAPER
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07308
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07308

Великі події

Кінець минулого тижня був не тільки "довгий" у зв'язку з державним Святком Ветерана, але й багатий у великі події, як в Америці і світі, так і в нашому українському житті.

В Америці прийшло до драматичних рішень президента Ніксона у зв'язку з В'єтнамським слідством та конфліктом між Президентом і Конгресом щодо конституційних прав і обов'язків між виконавчою і законодавчою гілками Уряду. Президент Ніксон в цьому конфлікті скасував створення для цього слідства спеціальне слідче бюро та звільнив призначеного для цього слідства окремого прокуратора Арчібалда Кокса, що викликало резистенцію генерального прокуратора Еліота Л. Річардсона та звільнення його заступника Вільяма Д. Рокелстона і призначення на виконуючого обов'язки генерального прокуратора Роберта Р. Борка. У зв'язку з цим між законодавчими галузями про заочну процедуру процедури для усунення президента Ніксона з його посту, обвинувачуючи його в "обструкції справедливості".

Рівночасно на Близькому Сході у арабсько-ізраїльському конфлікті витворилася ситуація, "лі війни, ні миру". Дипломатична метушня між Вашингтоном і Москвою, включно з відвідинами в Москві державного секретаря Кіссінджера і советського прем'єра Косігіна в Каїро довела до Резолюції Ради Безпекі щодо перемир'я на тому обширі, яке формально заіснувало, але бої на поодиноких фронтах продовжуються.

В нашому українському житті "довгий" кінець цього тижня приніс і довгу спільну Декларацію президента Української Народної Республіки в Екзилі Миколи Лівницького та Голови Проводу Організації Українських Націоналістів Ярослава Стецька, який підписав Декларацію також як Голова Українського Державного Правління. Виста про цю спільну Декларацію швидко розійшлася ще перед опублікуванням повного її тексту та викликала багато всьляких коментарів, зокрема у зв'язку з недалеким уже Другим Світовим Конгресом Вільних Українців, на який уже приїжджають делегати з поодиноких країн.

Усі ці події будуть головним предметом уваги в найближчих днях.

В обличчі советських провокацій

У зв'язку з недалеким Другим Світовим Конгресом Вільних Українців комуністична українська преса в США та Канаді, а також такі київські советські видання, як "Вісті з України", включилися у "дискусію" на тему СКВУ. Очевидно, не йдеться тут про справді якусь дискусію, а про намагання внести роздор в українську громаду за межами України, викликати замішання, посіяти недовіру до окремих осіб.

Щоб створити враження "об'єктивного" підходу до проблеми, комуністичні газети навівають до широкої дискусії на тему СКВУ на сторінках української національної преси, зручно використовуючи такі чи інші критичні зауваження окремих авторів. До цих голосів україномовної комуністичної преси можна б не прив'язувати особливої уваги, коли б серед деяких наших громадян не можна було почути голосів, мовляв, наші критичні голоси в громадських і організаційних справах нам "шкодять", бо їх використовують комуністи, покликаючися на такого чи іншого автора.

Такий підхід до справи помилковий, а то й шкідливий за своєю суттю, бо в нашій оцінці окремих фактів з нашого громадського життя, нашої діяльності і також окремих діячів ми не можемо керуватися тим, що про це подумують собі автори комуністичні і як вони захочуть якісь факти використати по лінії свого пропагандистського інтересу. Хочемо виразно і твердо підкреслити, що для нас не може бути ніяким критерієм будь-яке становище комуністичної україномовної преси країн нашого поселення, чи української советської преси в Києві. До комуністичних голосів треба підходити, як до пропагандистсько-провокаційних запитів, а до українських комуністичних авторів, як до речників советсько-москвинського пропагандистського центру, який каже їм, що робити і що писати.

У такому ж контексті треба розглядати появу у комуністичній пресі, а в першій мірі у відомому органі КГБ-івської експозитури Товариства культурних зв'язків з українцями за кордоном "Вісті з України", "ревелюції" про то, що чи іншого українського громадського, політичного чи церковного діяча на еміграції. Ще не закінчилася серія статей "За лаштунками вертепу ЗЧ ОУН", як в "Літературній Україні" був опублікований напад на митрополита Метислава і Українську Автокефальну Православну Церкву, а останню почалася чергова серія "ревелюцій" під назвою "Під чужими порогами". Не рахуючи тут постійних нападів проти Української Католицької Церкви і її Верховного Архієпископа Йосифа Сліпого. В усіх цих "ревелюціях", відкрити на рідних в Україні тощо має одну мету: зіпхнути українське суспільство з його правильного шляху єдності і організованості і пхнути його на шлях взаємного поборювання.

В СССР відзначають 250-річний ювілей Академії Наук СССР

Москва. — Газета "Известия" з 17 жовтня інформувала про постанову ЦК КПСС відзначити 250-річний ювілей Академії наук СССР. Газета пише, що в 1974 році сповниться 250 років з дня заснування Академії наук СССР. ЦК КПСС схвалив проект ювілейного комітету Академії Наук СССР про проведення в 1974 році в Москві і Ленінграді урочистих засідань Академії Наук СССР з участю партійних, соціальних і суспільних організацій, а також сесій академії наук союзних республік, Академії медичних наук СССР, Всесоюзної академії сільськогосподарських наук ім. Леніна, Академії педагогічних наук СССР, присвя-

УКРАЇНЬСЬКА ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА В СВІТУ

В рамках дискусії на тему недалекого Д у рого Світового Конгресу Вільних Українців Митрополит Метислав, першорядний український Автокефальний Православний і Український Православний Церкві в США опублікував на сторінках журналу "Українське православне слово" за вересень 1973 року свій погляд на місце і ролі Української Православної Церкви в світі в епоху СКВУ. Порядком інформації друкує становище М. і. і. і. Метислава. Редакція.

Був і є за тим, щоб православні українці мали авторитетне представництво в керуючих СКВУ установах.

Вважаю, що це установи надзвичайного значення покладає не тільки на ствердження наявності у вільному світі великої української громади та її представників, але і для координації всіх наших національних сил та скеровання їх у напрямку збереження українців в діаспорі національної ідентичності і, що головне, для праці над збагаченням української культури, бо ж її нищення в Україні посилюється з року на рік, а, вірніше, з дня на день.

Тому участь у здійсненні цього почесного і відповідального завдання зобов'язані взяти не тільки світські, але й церковні організації. Останні може більш ніж світські, хоч би з огляду на свою стабільність і засібності та приналежність до них цілковитої більшості наших людей поза Україною.

За дотеперішнім статутом СКВУ до нього належать всі центральні організації, що в основному виконують ролі громадського представництва, та установи окремого призначення і ширшої дії, покликаних для обслуговування різних галузей нашого життя — науки, освіти, добродійності, фінансів і кооперативної тощо.

Українська Православна Церква належить безумовно до саме тих наших центральних установ у діаспорі, які, до того, в нашому національному житті призначено відігравати спеціальну функцію, а саме — бути творчим опікуном і сторожем українських духовних скарбів. Тому від віків Українська Православна Церква була і є не тільки церковною установою, що дає лише і виключно про збереження і зміцнення релігійності українського народу, але й джерелом помноження загальнолюдських цінностей у всіх галузях життя української нації. Саме тому історія українського народу так тісно пов'язана з історією Української православної Церкви.

Знаю, що повторюю відому істину. Однак, роблю це свідомо, щоб підтвердити цю істину фактом з сучасного життя. В даному випадку маю на увазі громадську роль Української Православної Церкви. Отож, що, по-найменше 75 відсотків пра-

ДЖЕРЕЛА
УКРАЇНЬСЬКОЇ КУЛЬТУРИ

Віра як стрижень культури

Новоприйнята віра не тільки об'єднала давні поганські племена в одну свідомість, але й дала їм можливість стати людьми. Це сталося тільки завдяки ційрній поборності не лише князів і бояр, але і широких мас населення, яке хоч з початку, за інерцією поганських вірувань, могло опиратися новій релігії, проте згодом, пізнавши її, до неї приєдналося і її практикувало. Виявлялося це у ширшій молитовності, постах і щедрий жертвенності, на Божу. Во коли молитва передероджує людину додому, тоді піст являється засобом до внутрішньої дисципліни, що її відмічуть майже у всіх дефініціях культури. Ніжча вартість мусить бути пожертво-

УКРАЇНЬСЬКА МОВА В "РАДЯНСЬКОМУ" УКРАЇНІ

Загально відомо, що останніми роками в СССР було створено курс на творення "єдиного советського народу" шляхом насильної культурної і мовної асиміляції неросійських народів імперії. Немає сумніву, що іри-в'язність нашого українського народу до своєї рідної мови стоїть дуже на перешкоді цим планам московських загрозливців. І чим тогочасніше горляче деякі підставлені чи палканим режимом мовознавці і літератори про буйний розвиток української мови в "радянській Україні", тим аскарише переставати їм голі факти. Української мови не тільки порозом менше живають у наукових закладах України та в технічних і наукових виданнях, але навіть український людний, що хоче видати і плекати свою мову, робити це порозом важче, а то й неможливо. Ось на це яскравий доказ. Шість років тому в УССР почав виходити, мабуть чим не вперше, популярний м о в о з н а в ч и й журнал, розрахований, за твердженням редакції, "на широке коло читачів", тобто, в основному, на любителів мови. Спонукою до цього був, мабуть, факт, що три роки раніше такий журнал почала видавати українська еміграція ("Слово на сторожі", що виходить у Вільні-гу від 1964-го року). Цей "радянський" мовний журнал з'являється всього раз на рік. Для порівняння треба зазначити, що це перед останньою війною, декілька мільйонів українців від утиском, буржуазної, шляхетської Польщі" видавали подібний мовознавчий журнал щомісячно ("Рідна мова" проф. І. Огієнка). А українців в СССР не декілька, а 47 мільйонів (офіційні дані за 1970 рік).

Початкова назва обгово-

рюваного мовного журналу була: "Питання мовної культури". Виявляється, що цей заголовок комує із "якості існуючих" не подобався, бо в 1971 році журнал переіменовано, без жадного обґрунтування чи пояснення, на "Рідна мова". Про причину зміни неважко, однак, догадатися. В СССР виходить російською мовою подібний журнал під назвою "Родная речь". Чому ж би, отже, український відповідник цього видання мав мати самостійну назву? Дослідний переклад має українською вистачити.

Що, однак, найбільше впливає й промовляє в справі обговорюваного мовного журналу, це його тираж. Ось він за всі роки видавання:

1967 — 10 000 примірників; 1968 — 6 000 прим.; 1969 — 4 000 прим.; 1970 — 2 500 прим.; 1971 — 8 500 прим.; 1972 — 5 000 прим.; 1973 — 1 800 примірників.

Висновки з цих даних — очевидні. Беручи до уваги, що тиражі політичних видань українською мовою в сотні тисяч, а то й мільйони примірників, оці мізерні тиражі популярного мовного видання ніщо інше, як москвинський цинізм і очевидні кишки з нашого народу та його мови.

В УССР ще в 1964 році було, за офіційними даними, близько 32 тисячі бібліотек, сьогодні — їх, мабуть, багато більше. Так, отже, тільки приблизно кожну-дво-три з цих бібліотек може придбати собі останній випуск "Рідного слова" (!). Це вже не враховуючи те, що велика кількість, коли й не більшість, тиражу пішла за кордон, щоб придбати режимові чужоземну валюту. А де ж при цьому і для шкіл, для окремих читачів — любителів мови? А навіть з тих нечисленних бібліотек, що в 1967 році почали передплачувати це видання, через зловісне обмеження тиражу, менше як кожна шоп'ята може мати повний комплект журналу.

Тиражі останніх трьох років, що раптово зменшувались, якмога краще відзеркалюють настанову режиму знищити українську мову та йдуть рівнобіжно з посиленням репресій проти її носіїв. Так, отже, усякі фрази про розвиток української мови в УССР є злочинна

їх залежить від того, аби вважати на м'ясо". Ця традиція і практика перетворює на віки, і як загдував один наш священик на еміграції: "У рідному краю люди жили щиро, тішилися, як піст наставав".

Овочами тієї релігійності являються не тільки високі культурні форми щоденного життя і звичаїв, але також і передусім висока моральність української людності. Так, наприклад, одним з характеристичних явищ є відсутність злочинності. Свідчить про це м. ін. скріплений дяком Павлом Алексійським, що подорожував по Україні в середині XVII століття. Побувавши перед тим на Володимирі, де йому доводилося багато чути про екзекуції на різного роду злочинців і розбійників, він зазначав рішуче, що на Україні злочинів і грабінків не ма. Так само твердить і козацький літописець: "Татби (жраде) же — І. Л.) і блуд" — каже він — "ніже йменується в них". (т. п. в українській). Подібно висловлюються різні автори-чужинці і в пізніших віках.

Незвичайно важливим чинником у збереженні ви-

сокого морального рівня нації була завжди публічна оцінка, що оцінювала і судила поведінку і вчинки поодиноких її членів як згідні, або незгідні з виробленим кодексом моралі. Така публічна оцінка необхідна особливо для народів бездержавних, як каже один польський політик, бо тільки внутрішня карність і публічна оцінка може рятувати їх від повного упадку, що дозволяють нікчемним одиницям діяти на шкоду загалу. (Р. Дмовскі).

Суспільності такого типу знаходять пораз більше прихизняти і серед західних мислителів і соціологів. Так М. Шлік, С. Моген, Е. Фромм, щоб назвати тільки знайомих серед них, висловлюють думку, що доброю є не така суспільність, що продукує багато матеріальних діб і вигод, чи має високі наукові досягнення, але така, що видає добрих людей.

Гуманіст

МАЄМО ОБ'ЄКТИВНУ АНГЛОМОВНУ ІСТОРІЮ РОСІЇ

Самі заголовки розділів і їхніх підзаголовків вказують на те, що автор цілком правильно рисує зовсім окремі історичний розвиток Московії, яку в XVIII ст. цар Петро I офіційно переіменув на "Росію" для підкреслення своїх претенсій на всі колишні землі українсько-російської імперії. Автор показує, що москвинська мовознавча етногенеза має зовсім інші корені і цілком інший розвиток, як етногенеза українського народу. Коли український народ має не лише інший культурний розвиток, але й інший расовий склад, будучи в основі слов'янського кореня, то етногенеза москвинського народу походить лише на половину із слов'янських племен, які колонізували північно-східну частину Європи, бо друга половина етнічного складу цього народу це угоринські і монгольські племена, з якими змішали себе ці північно-східні слов'яни. Не було ніякого "праруського" племенного середовища при поділі слов'янського р о з с е л е н н я по цілій середній і східній Європі. Доктрина невідомих істориків про таке "праруське" середовище, з якого після упадку київської держави нібито витворилися шойно три слов'янські народи — український, російський і білоруський, є вповні ненауковою гіпотезою, вигаданою для оправдання москвинського завоювання земель київської імперії.

Щодо почуття національної окремішності України-Руси не лише у відношенні до таких слов'янських сусідів, як чехи, словаки, болгари і поляки, але і у відношенні до північно-східних слов'янських племен, з яких витворилися далеко пізніше москвинський нарід, маємо знайти докази наших найстаріших пам'яток, як літописів й інших творів, писаних в Києві і Галичі. Наприклад, найстаріший "Начальний літопис", писаний на основі свідчень традиції з часів Святослава 3 а в о й о в н и к а, Володимира Великого і Ярослава Мудрого, підкреслює, з натиском, що деякі північні племена, з яких витворилися москвинський етнічний елемент, а саме Радимичі і В'ятичі, це частини польських племен, які переселилися з-над Висли на схід. Літо-

писець у тому місці передає погляд тодішньої освіченої верстви в Києві, що ці племена на лінійці прийшли туди, від ляхів. Москвинські мовознавці, такі як М. Шахматов і І. Серезневський, визнають правильно цю літописну традицію і підтримують теорію, що вже в X і XI сторінці була повна окремішність москвинських племен у відношенні до племен, що творили український нарід. Вони вказують на очевидні сліди польської мови в діалектах цих москвинських племен, тобто, В'ятичів і Радимичів.

Що окремішність мови українського народу ще в часі великого розселення слов'ян по Європі та широким областях між Дніпром і Чорне море, як і раніше повну окремішність культурного розвитку і пізніше державно-політичного росту, довів науково-академічний Грушевський, а потім й інші учні. Заслугою проф. Чирівського є те, що він цю історичну правду передає у своїй праці англійською мовою. Повага цієї праці дуже на часі, бо москвинська доктрина щодо історії київської імперії України, Русі замарилася багатьох американських чи інших англійських науковців.

Ті, що студують історію Східної Європи, а особливо історію Росії, переконаються з праці проф. Чирівського, що стосунки київської держави українського народу з північними племенами Східної Європи були зовсім іншими, як їх рисує москвинська доктрина. Коли київська держава розділялася і змінювалася на всіх землях України, тоді в полоненні до північно-східних слов'янських племен, з яких витворилися далеко пізніше москвинський нарід, маємо знайти докази наших найстаріших пам'яток, як літописів й інших творів, писаних в Києві і Галичі. Наприклад, найстаріший "Начальний літопис", писаний на основі свідчень традиції з часів Святослава 3 а в о й о в н и к а, Володимира Великого і Ярослава Мудрого, підкреслює, з натиском, що деякі північні племена, з яких витворилися москвинський етнічний елемент, а саме Радимичі і В'ятичі, це частини польських племен, які переселилися з-над Висли на схід. Літо-

писець у тому місці передає погляд тодішньої освіченої верстви в Києві, що ці племена на лінійці прийшли туди, від ляхів. Москвинські мовознавці, такі як М. Шахматов і І. Серезневський, визнають правильно цю літописну традицію і підтримують теорію, що вже в X і XI сторінці була повна окремішність москвинських племен у відношенні до племен, що творили український нарід. Вони вказують на очевидні сліди польської мови в діалектах цих москвинських племен, тобто, В'ятичів і Радимичів.

Що окремішність мови українського народу ще в часі великого розселення слов'ян по Європі та широким областях між Дніпром і Чорне море, як і раніше повну окремішність культурного розвитку і пізніше державно-політичного росту, довів науково-академічний Грушевський, а потім й інші учні. Заслугою проф. Чирівського є те, що він цю історичну правду передає у своїй праці англійською мовою. Повага цієї праці дуже на часі, бо москвинська доктрина щодо історії київської імперії України, Русі замарилася багатьох американських чи інших англійських науковців.

Ті, що студують історію Східної Європи, а особливо історію Росії, переконаються з праці проф. Чирівського, що стосунки київської держави українського народу з північними племенами Східної Європи були зовсім іншими, як їх рисує москвинська доктрина. Коли київська держава розділялася і змінювалася на всіх землях України, тоді в полоненні до північно-східних слов'янських племен, з яких витворилися далеко пізніше москвинський нарід, маємо знайти докази наших найстаріших пам'яток, як літописів й інших творів, писаних в Києві і Галичі. Наприклад, найстаріший "Начальний літопис", писаний на основі свідчень традиції з часів Святослава 3 а в о й о в н и к а, Володимира Великого і Ярослава Мудрого, підкреслює, з натиском, що деякі північні племена, з яких витворилися москвинський етнічний елемент, а саме Радимичі і В'ятичі, це частини польських племен, які переселилися з-над Висли на схід. Літо-

писець у тому місці передає погляд тодішньої освіченої верстви в Києві, що ці племена на лінійці прийшли туди, від ляхів. Москвинські мовознавці, такі як М. Шахматов і І. Серезневський, визнають правильно цю літописну традицію і підтримують теорію, що вже в X і XI сторінці була повна окремішність москвинських племен у відношенні до племен, що творили український нарід. Вони вказують на очевидні сліди польської мови в діалектах цих москвинських племен, тобто, В'ятичів і Радимичів.

Що окремішність мови українського народу ще в часі великого розселення слов'ян по Європі та широким областях між Дніпром і Чорне море, як і раніше повну окремішність культурного розвитку і пізніше державно-політичного росту, довів науково-академічний Грушевський, а потім й інші учні. Заслугою проф. Чирівського є те, що він цю історичну правду передає у своїй праці англійською мовою. Повага цієї праці дуже на часі, бо москвинська доктрина щодо історії київської імперії України, Русі замарилася багатьох американських чи інших англійських науковців.

СТАНОВИЩЕ ДО ПОДІЇ В УКРАЇНІ І В СВІТІ

(Закінчення зі стор. 1-й)

Горі і Ірина Калініч, В. Стус, Ірина Сенік, М. Осадчий, І. Гель та інші) — засуджені на важкі кари до 15 років ув'язнення в тюрмах, концтаборах, засланнях; за протести проти незаконних судів і за оборону прав людини покараних беззаконним ув'язненням у спецбюрох КДБ (проф. Л. Пліс, А. Луїніс, ген. П. Григоренко та інші); за релігійні вірування закатовані на смерть (І. Мойсєєв, Микола Хмара та інші), або засуджені на довгі роки ув'язнення (святи. В. Романюк — 10 р. та інші); за відмову відкрити свого батька засудженим на 15 років Юрій Шухевич після відбуття попередньо 20 р.; за оборону свого чоловіка засуджена Ніна Строката-Караванська на 4 роки; за оборону прав своєї нації — розстріляні А. Олійник, П. Ковальчук, І. Чайка та інші; закатовані Михайло Соколов, Василь Мальчук та інші.

За оборону прав народів українського, татарського, єврейського й інших особливо жорстоко покарани С. Караванський, ген. П. Григоренко та Іван Дзюба. Цією згадкою волю українців, КДБ стосує нові хімічні і медичні препарати своїх фахових штабів або систематично затрує харчі (П. Старчук, І. Дзюба, В. Мороз, Л. Лук'яненко, І. Кандиба та інші).

Особливо по драконськи катують і судять українських патріотів, яким закидають приналежність до революційної ОУН (Богдан Христиняк, Ярослав Гасюк, Володимир Леонюк, Іван Личук, Олександр Вільський, Євген Пришляк, Марія Пальчак та інші).

Українські Церкви загнані в катакомби, священників і вірників жорстоко переслідують, у чому московський безбожничий-большевизм допомагає кремлівській режимові "церква".

В Україні шаліє московський окупаційний режим безоглядого, національного, культурного, релігійного і соціального гніту, безпощадного економічного висиску і державно-політичного поневолення. Що раз більше зміцнює брехливість ресталінізація ще раз підтвердила правдивість становища українських самостійників, що будують нації на т. зв. лібералізації імперського режиму шляхом еволюції та реформ — це ілюзія, які не мають жодних реальних підстав. Тільки повний розвал комуністичного режиму і російської імперії можуть принести визволення українському та іншим поневоленим в СРСР народам, де єдина заповідь відновлення незалежних і суверенних їхніх держав із справедливим політичним та економічним ладом. Розвал російської імперії може прийти тільки шляхом національно-визвольної революції усіх поневолених народів, тому необхідні солідарність і координація їхньої визвольної боротьби.

Відлягає перемога революційно-визвольної боротьби поневолених в СРСР націй у наші дні значно збільшилася. Відбувається молоде покоління і Москва вже неспроможна залишати терором борців за національні і соціальні права поневолених народів. Спротив московським окупантам постійно зростає, незважаючи на терор, арештування, засуди, заслання і переслідування. Це підтверджує розквіт юності в Україні та в інших поневолених в СРСР країнах. Страйки, демонстрації (Дніпропетровське, Дніпродзержинське), заворушення-страйки політ'язнів-українців, діяльність, жидів у Потьмі (1972 р.), удари з окупантських силами, поборювання катєбістів і їх вилучників, вибухання сиво-жовтих прапорів, активна участь селянства, робітництва інтелігенції, зокрема молоді, в масовому визвольному русі, явні вияви пошани і любові до арештованих борців за права народу — це тільки частина фактів, які є доказом про всенародність українського визвольного руху.

Московські окупанти відверто вертаються до свого традиційного пошіву та злелючання російського народу, як "старшого брата", вибраного, "переводного", з його "історичним месіанізмом", Ясно, що московському пошівізм-націоналізму, замаскованому "інтернаціоналістичним комунізмом", можуть же служити тільки кар'єристи і зрадники-перевертлі. Московський комунізм означає вислужування московським імперіалістам і їх програми "злиття націй".

Національно-визвольний рух поневолених народів стає переможною силою у російській тюрмі-народів. Навіть в документах відомості Комісії Сенату США в лютому 1973 р. підтверджено, що в СРСР найсильніший — український націоналістичний рух. А країнові автори стверджують, що: "Національне питання тисячами найтонших ниток зв'язане з найсильнішими питаннями людської совісті... Націоналізм — невід'ємна частина нації..."

Без націоналізму немає прогресу, без націоналізму немає нації... Під прапором націоналізму відбувається національно-визвольний рух у всьому світі — він найважливіше явище сучасності. Більше як половина людства вважає його своїм прапором".

Український національно-визвольний рух, разом із подібними рухами інших поневолених в СРСР народів — єдина заповідь національного і соціального визволення. З ним повинні солідаризуватися всі українські самостійники-державники, бо єдина сила, яка може розвинути російську імперію, знизити тоталітарний комуністичний лад і відновити самостійну соборну Українську державу.

Наступне намагання окупантів перетворити всі поневолені народи на один "совєтський народ" (т. зв. "злиття націй") з російською духовністю і культурою — вже недовідомо-вишляє крайній московський імперіалізм-колоніалізм, приховуваний під плащом "інтернаціонального комунізму". Російська режимова "церква" та русифікація підданства, адміністрації й інших діянок життя — невідомі історичні засоби панування російського імперіалізму в поневолених країнах. Так зване злиття націй це відвертий національний і культурний гецид. Соціалізм це не тільки насильство над свободою творчості, але й культурне рабство і тиранія російських пошівістів у літературі і мистецтві поневолених народів, а воюючи безбожничі, тобто обезрелігійнення життя це його варваризація і позбавлення поневолених народів глибинних традиційних коренів їхньої духовності та вищого змісту життя. Нове "економічне районування" імперії — це відверте топтання навіг паперового "суверенітету" і прав т. зв. національних республік. Україна мала б знову офіційно стати "підлеєм" СРСР, подібно, як була за царських часів "голом Росією".

Велика заслуга сучасного молодого покоління в Україні в тому, що воно в своїх творчих зусиллях відроджує і підносить власноподібні, притаманні українській нації перші її духовні і суспільні ідеї, цілком протилежні і неспростовні до російської духовності і комуністичної доктрини. Суть і мету зусиль окупанта глибоко збагнуло молоде покоління нескореної України, яке стверджує, що деохристіанізація, колективізація, колоніальний тип індустріалізації, переселення з села до міста — це нищення українських традиційних структур... Деаціоналізація — це дегероїзація й обезкультурення життя. Світові культури — це національні культури, без яких немає культури, культура твориться тисячоліттями, виростає з традицій.

У протипагу намаганням окупанта силою перемішувати нації, краці представники молодого покоління України відстоюють націю, як найвищу органічну спільноту на землі, а національну державу, як органічний найсправедливіший порядок світу в добу повного розпаду імперій.

Це покоління відрізняється від "російських дисидентів", які, аналогічно до російських еміграційних пошіві-

тів, намагаються реформувати і виправити російську імперіальну систему. Воно обстоює принципи національних держав і свободу людини та підтримує кожному народові соціальний лад і зміст духовної творчості.

Накшувачі України свою економічну й політичну систему, московські імперіалісти-окупанти нищать і біологічні сили українського народу, штучно витворюючи голодом, подібно як сорок років тому винищено діяновим голодом 8 мільйонів українців. Цього року український народ також боліло відчув брак харчів, що нібито був наслідком посухи і неврожаю, які бувають теж і в інших країнах світу, але там нема таких катастрофічних наслідків, бо їхня влада дбає про свій народ.

Незважаючи на масові засоби народо- і людинобичства, на масовий терор, національне і соціальне гноблення, українська нація далі бореться за своє визволення. За минулі понад 50 років Україна пройшла різні фази і зміни форм її революційно-визвольної боротьби, від масових народних повстань під прапором Української Народної Республіки і Головного Отамана Симона Петлюри, від революційної діяльності УВО — ОУН під проводом полк. Євгена Коновальця, від всенародного повстання ОУН під проводом Степана Бандери й УПА під керівництвом ген. Романа Шухевича-Чупринки, почерез страйки і повстання українських (і інших) політ'язнів у концтаборах та масові заворушення в Україні й інших поневолених країнах аж до сучасного періоду, коли молоде покоління, вирішиши на традиції боротьби своїх батьків, вступило в нову фазу ідейно-світоглядної і політичної мобілізації всього народу та активної боротьби за незалежну, суверенну й соборну Українську державу. Сучасна фаза боротьби — це передреволюційна доба національних повстань в російській імперії.

БОРІТЬБА ЗА ВІДНОВЛЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ

Так звана Українська Совєтська Соціалістична Республіка з її "урядом", що повністю підпорядкований московському центру — це форма окупації України совєтською Росією. Цю "республіку" встановили московські окупанти, завойовувавши збройним нападом територію української держави, що була створена волею українського народу у вигляді суверенної Української Народної Республіки, проголошеної IV Універсалом Центральної Ради 22 січня 1918 р.

Актом 22 січня 1919 року проголошено злуку всіх українських земель в одну соборну Українську державу. Акти 22 січня 1918 і 1919 років тобто проголошення державної незалежності і суверенності та злуку всіх українських земель в одну соборну Українську державу — після проголошення самостійності 1 листопада 1918 року Західно-українських земель — це всенародні державні акти, які визнають усі українці без різниці партійно-політичних переконань. Українська держава того часу була визнана різними державами і з цим фактом мусіла погодитися навіть совєтська Росія.

Після поразки наших Визвольних змагань, коли українські землі розподілили між собою чотири окупанти, український народ не скорився ворогові й далі продовжував визвольну боротьбу, яка свідчить про його незламну волю відновити свою незалежну суверенну соборну державу. У процесі цієї визвольної боротьби прийшли чергові акти державного значення — проголошення самостійності Карпатської України 15 березня 1938 року і, зокрема, Акт 30 червня 1941 року, творці якого на початку війни двоє імперіалістичних потуг героїчним зусиллям проголосили відновлення самостійної Української Держави, нав'язуючи до Актів 22 січня 1918 і 1919 років. Так поставлено нового окупанта України — гітлерівську Німеччину — перед доконианим фактом, не зважаючи на заздалегідь передбачені репресії нацистів. Антиукраїнська винищувальна політика гітлерівських окупантів, зокрема ув'язнення українського Державного Правління, викликала всенародний спротив і революційну боротьбу Української Повстанської Армії під проводом Української Головної Визвольної Ради проти обидвох окупантів — гітлерівських і московських, яка перетворилася на всенародне повстання і тривала аж до 1953 року. Теперішній черговий етап боротьби українського народу є це одним незаперечним доказом його незламної волі здобути Україні повну державну незалежність і суверенність.

Узапорський "уряд" т. зв. УССР не має жодного права говорити від імені українського народу, бо його встановили російські більшовицькі збройні сили воєнним нападом на українську державу, — і він не був і не є "урядом" українського народу, але адміністративним управлінням російської влади на окупованій Москвою території України.

Український народ ніколи не визнавав і ніколи не визнає цього "уряду". Так звана УССР не була і не може бути "продовженням" Української Народної Республіки, яка була суверенною державою українського народу, створеною ним самим, кров'ю і жертвами його найкращих синів, а її Голова, Головний Отаман Симон Петлюра, загинув з рук підліслого Московського убивкини 1926 року.

У продовженні боротьби за Самостійну Соборну Українську Державу з рук московського окупанта загинули: в 1938 р. основоположник УВО-ОУН полк. Є. Коновалець, на полі бою в 1950 р. Головний Командир Української Повстанської Армії, ген. Роман Шухевич-Чупринка і в 1959 р. Голова Проводу ОУН Степан Бандера.

Український народ бореться не за "перетворення" т. зв. УССР, він повністю негує т. зв. УССР, бо це колоніальна форма панування Москви над Україною. Він бореться за суверенну, соборну Українську державу, з питомим українським духовним політичним і справедливим соціальним ладом.

Українці повинні давати відсіч диверсії совєтських елементів, які хочуть демобілізувати національну революційно-визвольну боротьбу українського народу. Народ мобілізує до боротьби тільки ясні, недовідомі гасла. Лише розвал російської імперії, знищення російського режиму та всіх його фікцій, т. зв. національних республік, можна здобути українському народові волю і державну незалежність.

Московська маріонетка т. зв. УССР, київська агента-ра Москви не має права заступати в ОН України. В сучасну пору заступати Україну в ОН може тільки така державницька формація України, яка визнає і репрезентує державні й революційно-державні Акти 22 січня, 30 червня, УГВР і теперішні національно-визвольні сили Воюючої України. Майбутня відновлена суверенна Українська держава буде мати таку форму і такий державно-політичний і суспільний лад, який встановить всенародна, вільна обрана народом Конституанта.

ДО МІЖНАРОДНОГО СТАНОВИЩА

Не зважаючи на сучасну міжнародну ситуацію і посилені наступ совєтсько-російського імперіалізму на поневолені народи, вони не припиняють визвольної боротьби на своїх землях, окупованих Росією, а в західно-світі цієї боротьби допомагають і репрезентують її політичні емігранти тих народів, зайнявши непримиренні самостійницько-державницькі позиції.

Демократичні держави світу, лякаючись новою світовою війною з ужиттям ядерної зброї, ідуть на обману т. зв. мируню коєксистенцію, що її пропонує Москва, укладають з нею різні торговельні, політичні й інші договори, ідуть на співпрацю в різних ділянках науки, культури, технології (Закінчення на стор. 4-й).

Будова православної церкви в Глен Спей

У неділю 15-го липня ц. р. православні українці в Глен Спей і гості "Верховни" святкували храмове свято новобудованої церкви св. апостолів Петра і Павла.

Погода не сприяла торжеству свята. Йшов дощ, але на Службу Божу прибула усьоголюдна громада вірних без різниці віровизнань.

Святу Літургію відправив Владика Марко в сослуженні о. Ф. Шпаценка і дякона о. М. Чалого. Збірним хором, як і в минулі роки, диригував Б. Пташніський.

По церковній відправі голова Будівельного комітету Саленко запросив привітних на підніжки до залу Українського Робітничого Союзу. Пікнік організовано знаменитою з доброю обслугою і з достатком різних смачних українських закусок, приготованих парафіянами новобудованої церкви в Глен Спей і сестринями з Катедри св. Тройці в Нью-Йорку. Увесь тагар організації пікніку перебрав на себе член Будівельного к-ту Григорій Журавель, вив'язавшись з цієї трудної праці. Не тільки Комітет, а й гості складали йому подяку за добру організацію святкового пікніку.

Невдовзі святкова громада цілковито заповнила зал і споживала потрави української кухні, запиваючи холодними напоями.

По перекусі заграли оркестра Богдана Гріняка, підбадьоруючи до танців.

Закінчено святковий пікнік мистецькою частиною. Без жадного гонору наші славні оперові співаки Андрей і Лиходял та Микола Чалий виконали кілька пісень. Грім оплесків, гуркіт ніг і крики: "Браво!", "Біс!" не давали виконавцям залишити сцену без виконання пісень "Біс". Присміє враження справили виступи дітей під керівництвом професора Бульби і Сулими.

Роліо конференсьє провадив мистець слова, відомий письменник М. Понеділок. У міжчасі присутні задекларували на будову церкви близько 1500 дол. Ось, що в проповіді сказав протоієрей Петро Гергета, "Уже сама будова, архітектура та обстановка церкви — хрести, ікони, світло, престол, вітвар, дазони — все це переносить думку віруючої православної людини в інший світ, спонукує її відкрити серце для вічної правди Христової віри та наблизити душу до Бога" (Київський "Православний Вісник" ч. 1, 1. 1. 73).

А. Мажойто

Загальні Збори Філадельфійського Відділу Т-ва за Патріархальний Устрій УКПЦеркви

Дня 30-го вересня 1973 р. Філадельфійський Відділ Т-ва за Патріархальний Устрій УКПЦеркви відбув свої загальні збори. Поважна, шість з черги Загальні Збори. Після вибору Президії та відчитання листа — привіт від Іс Блаженства Патріарха Іоанна І приступлено до звітвання із обширної діяльності з таких секторів: голови, секретаря, кассира, організаційного референта, збірник на кошту на Патріархальний Фонд, жіночої секції виробу вареників, харитативної діяльності, та директора радіодіагностики "Голос Мирян".

Філадельфійський Відділ є одним із найстаріших та одним із найбільших відділів в краю. Нараховує сьогодні 350 значущих членів і веде перед в мирянському русі за Патріархат.

Найуспішнішим засобом, щоб поширювати ідеї за український Патріархат, та за відзвіщення історичних прав нашої Церкви є власна радіопрограма, що називається "Голос Мирян". Радіодіагностика має п'ятьчленну редакційну Колегію і групу позамісцевих кореспондентів. Мас шестеро досконалих під оглядом голосу і дикції спікерів (дикторів) — українських та англійських і добру адміністрацію, а що найважливіше: жертвенних, та свідомих спонзорів, що матеріально вдержують радіогрупу вже другий рік, а весь персонал працює безплатно. В Ред. колегії пра-

Щедрими пожертвами українського громадянства Америки і Канади виконано, згідно за планом, першу фазу будови: фундамент, стіни підвали, підлога в підвалі і для церкви, заложені дренажні рури для гарячої і холодної води. Підноситься у височині залізний каркас церкви.

Всі роботи і матеріал повністю оплачені. Будівельний комітет не має жадного боргу. У другій фазі: будова стін церкви з цементових блоків, обкладених зовні білою цеглою. Щоб закінчити заплановані роботи другої фази, потрібні кошти, щоб їх покрити Будівельний комітет звертається до доброї волі українського громадянства в Америці і Канаді. Звичайно не всі однаково заможні, тож і жертви не можуть бути однакові. Найбільший, княжий дар, склали Іван і Анна Барани; віддалиши один акр землі близько церкви. Парафіальна Рада церкви св. Покрови у Філадельфії, на пропозицію церковного старости п. Мельника, подала рувала хрест, чотири хоругви, облачення для престолу, два стихарі і завісу на царські двері. Жертводавці, які обдарували церкву іконами, рупниками та трьома ризами і кадильницями, щоб виявити їхні пристрасті. Срібну позолочену чашу пожертвував о. С. Непірь, а о. Артемій і панімак Олександр Селепні богослужбівні книжки. Будівельний комітет і миряни складають подяку о. Костельському за відправу Служби Божих протягом цілого вакаційного сезону в 1972 і 73 роках. Оплачуючи рент власникові будинку, о. Костельський не тільки не брав жадного цента за відправу, а ще й сам складав пожертви на будову храму.

Будівельний к-т дякує і Павлові Наконечному за безплатне прокладання рур для гарячої і холодної води, а також Богданові Грінякові і членам його оркестру, яка завжди безплатно грає на святковому торжестві православної громади. Спасибі управителів оселі "Верховни" Т. Тришів за безплатне відступлення залі і кухні з повним устаткуванням.

Вірно, що спільним зусиллям ми дійдемо до завершення будови церкви, за словами митрополита Василія: "Єдина оселя Божя на землі, де люди можуть зібратися, як одна рідна сім'я".

А. Мажойто

ВІСТІ З ТОРОНТА

Торонто готується до великих днів. Ще тільки кілька тижнів до Другого Світового Конгресу Вільних Українців, який відбудеться від 1-4 листопада ц. р. у цьому місті. І коли вся велика українська громада у цілому світі готується до цієї події, то як багато приготувань треба, щоб Торонто гідно не тільки привітало у себе учасників Конгресу із цілого вільного світу, але приготувало все так, щоб Другий Світовий Конгрес пройшов з повним успіхом у ділових працях та перемінах у велику світову маніфестацію; праці і діяння українців у діспорі, щоб допомогти визвольним змаганням нашого поневоленого українського народу. Організаційна комісія, та цілий ряд ділових підкомісій включили із канцелярією, безперервно працюють, відбудують зустрічі - наради, докінчують розпочаті підготовчі праці. Не тільки 1-4 листопада ц. р. будуть великими Конгресовими днями, бо розпочинаючи тижнем від 24 жовтня ц. р. будуть відбуватися різні З'їзди та Світові Конгреси окремих Організацій, як: Світовий Конгрес СУМ, Світова Конференція Української Кооперативі, Світовий З'їзд Українських Журналістів, Світовий З'їзд Українського Визвольного Фронту, Світова Сесія СФУЖО, і багато інших. Місцевий Відділ КУК, як господар Конгресу підготував багато несподіванок, включно з культурно-розважальними імпрезами, полуденками, які спонсорують місцеві і провінційні уряди, виставками інформаційно-про-Торонто. У рамках Конгресу відбудуться дві імпери: бенкет і бал, та а-гальна Конгресова Маніфестація, яка повинна стягнути до 20 тисяч учасників. Відбудеться вона у найбільшому спортовому стадіоні Торонто з імпозантною програмою та мистецькою частиною при участі молодечих організацій і найкращих мистецьких сил. Соборний Молодець буде відправлений ієрархами наших Церков. Із словом виступить Джон Дж. Діффенбейкер, кол. прем'єр-міністр Канади, та представники українського політичного світу. Ця загальна маніфестація повинна бути спонтанним і гідним української спільноти зовнішнім виявом нашого організованого життя у вільному світі, тому закликається прийти всіх, разом із молоддю. Квітка можна вже набувати в усіх українських церковних громадах - парафіях і організаціях та книгарнях. Прохастесь скласти пожертви на проведення Конгресу.

Третій Український Музичний Фестиваль. У дні 25, 26, 27-го січня та 2 і 3 лютого 1974 р. відбудеться у Торонті третій з черги Український Музичний Фестиваль, у програму якого увійдуть: аматорські класи, концертні сесії і фінальний концерт. У програмі конкурсу аматорських класів — фортепіано, скрипка, віолончель, бандура, солов'їв, декламатія, композиція, різні інструменти. Хорі дошкілля, рідних шкіл, курсів українознавства та різного роду вокальні та інструментальні ансамблі. Концертні сесії — фортепіано, скрипка, віолончель, солов'їв, композиція. На закінчення Музичного Фестивалю — фінальний концерт. Накладом УМФ вийшли три томи творів українських композиторів на фортепіано для початківців і завансерованих класів та збірник пісень для дітей дошкілля і рідних шкіл "Співавочки", на один голос у супроводі фортепіано, авторства і редакційного впорядкування Марти Кравців-Барабаш, голови УМФ.

Ювілейне відзначення Н-ТНШ. Дня 15 вересня ц. р.

відбувся під протекторатом місцевого Відділу КУК в Торонті, у готелі "Форт Сізон", бенкет у 100-річчя заснування НТШ і 25-річчя НТШ в Канаді. Бенкетовий комітет очолює голова Відділу КУК д-р П. Глібович, який відкрив бенкет, передав даше його ведення проф. інж. В. Янішевському. Програма, яка складалася із двох частин: перша у формі наукової сесії з мистецькою частиною, а друга — розважально-бенкетова. Голова Головної Ради НТШ д-р М. Стахів у своєму слові сказав про 100-річний науковий і суспільно-національний період праці НТШ. У мистецькій частині виступав оперний співак Осепп Гошуляк, Христина Ярш і Юрій Ємець з рецитативним уривком з творів Т. Шевченка укладу мгр А. Стебельської, та п-і Т. Каченюк, піаністки. У почесній Президії засіли: Владика Ізидор, протоієрей М. Воднарчук, д-р М. Стахів з дружиною, д-р Б. Стебельський з дружиною, проф. д-р Ю. Даревич, Ю. Гвоздич, який репрезентував Центральну КУК, адв. Б. Онішук з дружиною, д-р П. Глібович — голова Відділу КУК і бенкетового комітету, п-і інж. Л. Вертипорох, секретар управи КНТШ дружина основоположника КНТШ і його голови протягом 25 років та президента ГР НТШ сл. п. проф. д-ра Євгена Вертипороха. Прочитано деякі із цілого ряду наспіхних писемних привітань, від Блаженнішого Верховного Архієпископа кардинала Йосифа, митрополита УГПЦеркви в Канаді Миколая, митрополита Максима, Владика Ізидора, від голови Європейського НТШ — проф. д-ра В. Кубіловича, від президента УВАН в Канаді — д-ра М. І. Мандрич і багато інших. Від управи Канадського НТШ говорив д-р Б. Стебельський виконавець обов'язків голови, подякувавши всім за чисельну участь у бенкеті а зокрема, головному доповідачів проф. д-рові М. Стахову, господареві бенкету проф. інж. В. Янішевському, д-рові П. Глібовичу, Преосвященному Владіці Ізидорові і іншим. При цій нагоді д-р Б. Стебельський прочитав постанову Управи НТШ в Канаді про пошмертне надання основоположникові та голові НТШ проф. д-рові С. Вертипороху гідність почесного члена, згідуючи також всіх членів, які відійшли у вічність на протязі 25-річчя існування КНТШ. Бенкет розпочав молитвою Владика Ізидор, а закінчив протоієрей М. Воднарчук.

Спілка Українських Журналістів Канади. Із нагоди Другого Світового Конгресу Вільних Українців, відбудеться 1 листопада ц. р. у готелі "Форт Сізон", Норт-Фолкхурм, Світовий З'їзд Українських Журналістів, на програмі якого відбудеться панель, дискусія, обговорення праці і діяльності, та скріплення Світового Федеративу. Перед Конгресом пойдуть 11-те число Українського Журналіста. Управа С-УЖК надіслала стипендію на 1973-74 р. Богдана Колона, студента журналістики в Лондонському університеті, Онтаріо у висоті 500 дол. Небагом поїзду збірник Молодечої Секції — праця, збірок статей. Молодечо Секція значно збільшила своє членство і діяльність під проводом голови Ірини Макарик. На різних загальних зборах СУЖК, які відбулись 28 листопада ц. р. проєктується зміна давню реставляційного статусу Спілки. Іде похвалялена підготовка до Расту Української Преси і Радіо, який відбудеться 10 лютого 1974 р. з участю Місс Франції.

В. Дідюк

ВАТІКІ!

Хліб й молоко подорожало на половину за декілька останніх років. Чи Ви збільшили на половину своє забезпечення, яке призначене на хліб і молоко для Ваших дітей, як би, не дай Боже, щось Вам притрапилося? Негайно підвищити своє забезпечення

в УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДНОМУ СОЮЗІ!

Теодор Крочак

СТАНОВИЩЕ ДО ПОДІЇ В УКРАЇНІ І В СВІТІ

(Закінчення зі стор. 3-ої)

гії, хоч агресивно-імперіалістичні плани Москви не змінилися. Своїм „миролюбним тоном“ вона хоче приспати чужий демократичний світ і одночасно зміцнити сферу своїх впливів, щоб потім поширити своє панування і на інші, ще віддані країни, як це підтверджують воєнні події на Близькому Сході.

Серед народів поневолених в СРСР і в сателітних країнах політика „порозуміння“ і „співпраці“ західних держав з російською імперією, створення переконань, що Захід, зокрема США, хоче порозумітися з Москвою коштом поневолених народів, що він відступив від засади про „неподільність свободи“. Ця політика утримувала стан російських загарбників, сприяла їхньому зміцненню і поширенню, а разом із тим викликала велику загрозу не лише для поневолених народів, а й для самого Заходу. Концепція т. зв. рівноваги сил між надпотугами, які розпоряджаються стратегічною, термоядерною зброєю, не гарантує тривалого і справедливого миру в світі; вона нехтує недооціненою ідейною потугою — десятиліттями поневолення націй і сотнями мільйонів поневолених людей, які зсередини розхилюють російську імперію і комуністичну систему. Політика „співпраці“ і поступок ніколи не стримає російської агресії, як не стримала гітлерівської, вона остаточно веде до війни. Підтримувати національно-визвольні революційні рухи поневолених в СРСР і в сателітних країнах народів — означає уникнути атомної війни. Продовжувати політику поступок і „співпраці“ з Москвою — означає приспівувати капітуляцію Заходу перед експансією деспотичного російсько-більшовицького імперіалізму. В нашу добу єсть надпотуги визначається не тільки посіданнями стратегічної зброї і технологічних засобів, а передусім справедливими ідеями, етичними цінностями, політичними цілями, тим більше, що зброю і технологію поневолені народи зможуть скерувати у свій час проти поневолювачів. Тільки політика визволення поневолених народів є запорукою розвалу російської імперії і справедливого миру у світі. У зверненні з України (Фронту Національної Оборони) масою такі твердження:

„Терор Брежнєва-Андропова перевищує терор Сталіна-Берія модернізацією методів лямання волі людини. Співвідповідальність за посилення терору проти нас, за розгул нової хвилі сталінізму в Україні і інших радянських республік є також уряди США та інших країн капіталістичного світу, бо саме в час масових переслідувань КДБ вони зговорюються з Москвою без домагань здійснювати національні й людські права. Цими договорами Москва хоче загарантувати собі панування над поневоленими нею народами. Про безпеку для свободних катуваних поділа і Конференція в Хельсінках, яка не вимагає від СРСР дотримання зобов'язань Хартії ООН і Декларації прав людини. Ми остерігаємося, що коли права людини і нації, свобода творчості і релігії не будуть захищені не лише нами, які сьогодні терпіли злочини і переслідування, а й усім культурним світом, то суцільний терор запанує у всьому світі, бо російські шовіністи й комуністи не зупиняться і не задовляться здобутком“.

Конференція т. зв. Європейської безпеки — новий підступний обман Москви. Вона хоче усунути з Європи американські збройні сили, зміцнити непереможність своїх постоїв, розвинути НАТО і відкрити собі шлях до чергових загарбань, що мають забезпечити російським імперіалістам перевагу над європейським континентом, а потім і над усім світом.

Передумовою безпеки в Європі і у всьому світі може бути тільки усунення російських окупаційних військ із сателітних країн та територій поневолених в СРСР народів, з одночасним відновленням самостійних, суверенних, національних держав. Тільки розвал російської імперії і відновлення державної незалежності України та інших націй — можуть забезпечити Європі і усьому світові тривалий, справедливий мир.

ДО УКРАЇНСЬКОЇ СПІЛЬНОСТІ І ГРОМАДСЬКОЇ ДУМКИ СВІТУ

Обов'язком українців, що перебувають в країнах західного світу, є викриати злочини Москви супроти нескореної України і допомагати всіма можливими засобами визвольній боротьбі українського народу, репрезентувати справжній прагнення українців на Батьківщині, що можливі тільки тоді, коли дотримуватимемося негнучих, безкомпромисових, національно-визвольних і самостійницько-державницьких позицій.

Засудивши російський імперіалізм, систематичну насильницьку русифікацію, економічну експлуатацію, переслідування релігії, нищення українських національних пам'яток і культурних цінностей, насильницьке переселення і перемішування народів, поневолення народів і людей, переслідування й ув'язнення борців за права нації і людини — треба закласти всі народи вільного світу — їх уряди і парламенти, Церкви, вільні профспілки, культурні, громадські й гуманітарні інституції у їх власному інтересі:

а) припинити політику т. зв. рівноваги сил між надпотугами і „співжиття“ та співпраці з російськими шовіністами, тиранами-народовбивцями, бо ця політика закінчиться трагічно для всього людства;

б) стати на захист поневолених Москвою і комунізмом націй; замість політики „співжиття“ і кооперації з тиранами та капітуляції перед ними, застосувати політику визволення поневолених в СРСР і в сателітних країнах народів, підтримувати національно-визвольні рухи України та інших поневолених націй;

в) протидіяти всіма засобами національному і культурному геноциду.

Всім українцям-самостійникам за кордоном, усім емігрантам, що виїхали з країн поневолених московським імперіалізмом, всім народам і людям доброї волі у вільному світі передаємо це раз заклику Фронту Національної Оборони України:

„Ми закликаємо робітників, письменників, художників, учених, студентів і молоді, жінок і церковні організації і шляхетні кола всіх народів домагатися негайної заборони вживати хімічних і психіатричних заходів супроти в'язнів, звільнення всіх політично і релігійно ув'язнених, розв'язання концтаборів, припинення русифікації і здійснення національної незалежності для народів, поневолених в Радянському

Союзі, згідно з Хартією ООН і Декларацією прав людини“.

Емігранції поневолених Москвою народів закликаємо до спільної акції проти російських гнобителів-тиранів, творити спільний фронт за визволення і державність укріплених в СРСР і в сателітних країнах націй. Повністю підтримуємо визвольні змагання всіх поневолених в російській тюрмі народів. Українці зі свого боку докладуть зусиль, щоб їхня національно-визвольна боротьба за державну незалежність і людські права завершилася повною перемогою.

Закликаємо всіх українців на чужині, всі наші політичні, громадські, церковні, культурні, наукові, гуманітарні, комбатантські, жіночі і, зокрема, молодіжні організації та установи до систематичної акції в обороні нескорених борців в Україні за національну державність і людські права. Закликаємо допомагати в боротьбі за повернення мільйонів депортованих українців на Рідні Землі, чинити допомогу нашим братам і сестрам в Україні найшвидше визволитися з московської неволі.

Взявши до уваги антихристиянську народобивчу політику безбожницької російсько-комуністичної імперії, необхідно ствердити, що всім наближенням ватиканських чи інших християнських кіл Заходу до держави воюючих безбожників і тиранів, якою є СРСР, шкідливе не тільки для українських Церков, а й для всього християнства як тепер, так і в майбутньому.

Розрахунки у світовому екуменічному русі на російську режимову православну „церкву“, а не на підлітлі українські Церкви в російській імперії, можуть принести тільки шкоду як самому Ватиканові, так цілій Вселенській Церкві.

Вічне місто України — Київ, завжди було світочем християнства на Сході Європи, незалежно від того, як ставилися керівники церковної та світської міжнародної політики до св. Софії в Києві і св. Юра у Львові. Київська св. Софія є символом двобою з безбожницьким Кремлем, незважаючи на те, чи в цьому двобої вона має належну підтримку від церковних і світських сил світу. Для всебічного скріплення і розвитку української нації та українського релігійного життя необхідна єдність Українських Церков, на базі узгодження між їх ієрархами. Боротьба за Україну і віру Христову на Рідних Землях нерозривно пов'язана.

Українські Церкви зобов'язані спільно стати на захист воюючої підлітлі християнської України, продовжувати — незважаючи на жадні труднощі — взаємне зближення і в ім'я Христа стати до спільної боротьби з безбожницькою Москвою.

Український політичний світ дає свою повну підтримку воюючому українському християнству проти російсько-воюючого безбожництва і повну підтримку нашим Церквам в їх праці для добра і розвитку українського християнства й української нації. Підтримуємо всі ідейні й організаційні з'єднання в процесі розвитку українських Церков. Зокрема підтримуємо заходи до об'єднання в Українській Автокефальній Православній Церкві і вважаємо, що вони мають знайти своє ієрархічне завершення в православних Патріархаті, як логічний вислід заснування Української Православної Автокефальної Церкви 1921 року.

Підтримуємо одночасно помісність Української Католицької Церкви і її завершення Патріархатом.

Для здійснення наших національно-політичних завдань потрібна єдність у боротьбі самостійницько-державницьких сил. Закликаємо всіх патріотів до здійснення цієї єдності: Для переведення акції в цьому напрямку просить покликати окрему Комісію, яка розгляне також справу можливості повороту революційної ОУН до Української Національної Раді.

Вітаємо і схилимо голови перед нашим героїчним народом, що своєю затятою, але незламною боротьбою з деспотами-окупантами здобував Україні волю і державну незалежність, щоб стати господарем на своїй прагдідській землі.

З гордістю вітаємо національну неподатливість широких українських мас перед щоденним русифікаційним натиском і терором КДБ.

— вітаємо наші підлітлі Церкви
— відкрити оборону культурними діями духовних цінностей нашої нації і їхні невпинні протести проти репресій на письменників, учених, художників і студентів, караних катівськими судами за їхній змаг за свободу творчості, за права нації і людини;

— політичну активність українських патріотів, що в період зміцненого терору продовжують далі боротьбу за державну незалежність України від московсько-більшовицьких окупантів, вітаємо прихильників відновлення Української Народної Республіки, вітаємо всіх борців за суверенну, соборну Українську Державу.

З найглибшою пошаною вітаємо українських політичних і релігійних в'язнів, заплотворених у катівські слідчі арешти, тюрмні камери, ізолятори, спецбожевільні, концтабори і на засланні, а зокрема вітаємо заслужених до найвищих довірчих присудів білців УПА та членів ОУН. Всі вони прикладом своєї героїчної негнучості перед рабськими катівськими ворога змичують зав'язати до боротьби за національно-державні права серед усіх українців світу.

Українська нація може бути горда за своє молоде покоління, що мужньо перебрало від батьків прапор боротьби за священні права України, за її свячене знамено.

У постаті Юрія Шухевича, незламного сина великого Батька-Героя, у постаті незламного, одержимого національно ідеєю Валентина Мороза — вітаємо молоде покоління воюючої України!

У постаті Святослава Караванського та замученого Героя України Михайла Сороки — вітаємо старше покоління борців, яке стало прикладом для молодших поколінь нації.

„Ну, що ж, буде суд, будемо битись!“ — хай цей клич з України хороброго Валентина Мороза запалить і наші серця незгасною любов'ю до Батьківщини та такою сильною вірою у перемогу її правди, яку мають одержимі в Україні.

Хай наше сумління не дасть нам спокою так довго, як довго Україна в неволі. Розгорнімо широко і багатогранну акцію у всьому світі на захист нескорених. Виявимо ділом жертвості справді гідних синів великої героїчної нації, завжди і всюди пам'ятаючи, що ми залишили свою Батьківщину не тому, щоб рятувати своє життя і жити у вигадах, а тому, щоб сповнити свої обов'язки супроти нашої поневоленої героїчної нації.

Світло з підлітлого українського християнського Сходу буде промінювати пораз міцніше у вільний світ. Наше головне післання в вільному світі — бути носіями правди своєї Вітчизни і активно допомагати Україні у її визвольній боротьбі.

Всі українські самостійницько-державницькі політичні сили у вільному світі закликаємо приєднатися до цього становища і виявити до нього свою солідарність.

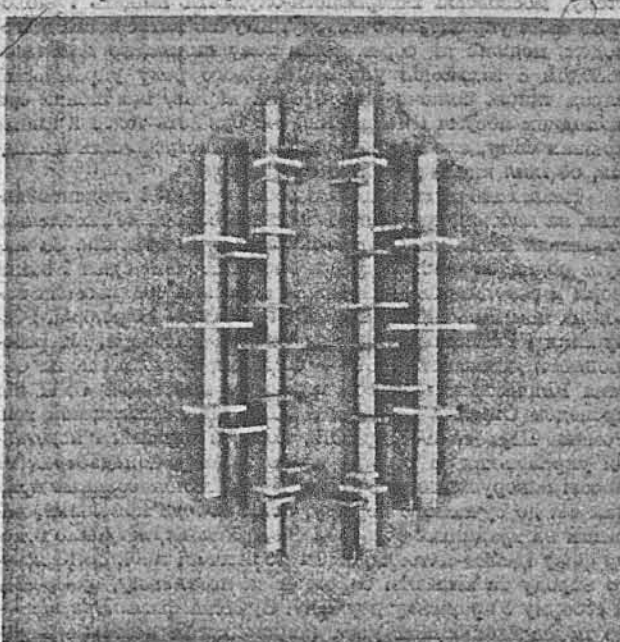
Жовтень, 1973 року.

Микола Липицький
Президент Української
Народної Республіки
в екзилі

Ярослав Стецько
Голова Проводу Організації
Українських Націоналістів,
Голова Українського
Державного Правління

Олександра Даченко-Кочман

Виставка Р. Костинюка в Українському Інституті Модерного Мистецтва в Чикаго

Роналд Костинюк: Рельєф 1972. Мальований акрилом.

14-го вересня відкрилася в Українському Інституті Модерного Мистецтва виставка молодого українського мистця Рона Костинюка з Канади. Костинюк народився в Саскачевані. На Саскачеванському університеті отримав бакалаврат біології, але його творчий талант здобув йому стипендію зорового мистецтва уряду Альберти й від того часу розгорнулася його успішна стежка мистецької творчості. Костинюк дістав низку нагород і стипендій. Титул Мра Файн Артс отримав із Вісконсин університету, а в 1971 р. був названий професором мистецтва при Калігарському університеті.

Виставка в Українському Інституті Модерного Мистецтва складається з дванадцяти структурних рельєфів і однієї скульптури. Ініціатором структурних рельєфів можемо вважати американського мистця Чарльза Відермана, який в кінці 30-их років заявив, що як полотна-картини двомірні, так і скульптура (тримірна) це застарілі форми мистецтва, що виставки виставок на терені ЗСА і Канади й брав участь у численних групових виставках в таких провідних музеях і галереях, як: Музей Сучасного Мистецтва в Чикаго, Герон Музей в Індіанополісі, Державна Галерея в Оттаві, й багато інших. Його твори має вмір скульптури і забарвлення картини.

Хто ознайомлений з рельєфами інших структурістів, той відразу признає відмінність і свіжість картин Костинюка. Переглядаючи його рельєфи, перша думка яка з'являється у глядача це мовби про елементарність композицій (що є власне особливістю структурізму), але вглядаючись глибше, глядач переконається, що сила твору полягає в умінні мистця споріднити відношення простору, кольору, світла, прямих і горизонтальних і вертикальних форм. Не дивлячись на простоту зовнішніх зображень, проєктування цих складних композицій не сталося приналежкою, бо хоча мистець і заявляє, що ефектності його творів залежить від його власної естетичної інтуїції, все ж воно було глибоко продумане.

Виставка Костинюка триватиме до 14-го жовтня. Плянується наступна виставка в Українському Інституті Модерного Мистецтва — Константина Мілонадиса, українського скульптора-модерніста.

Олександра Даченко-Кочман

Міністерство промисловості будівельних матеріалів УССР недописує

Київ. — За повідомленням газети „Радянська Україна“ з 13 жовтня „ЦК Компартії України розглянув питання про серйозні недоліки у впровадженні науково-дослідних і конструкторських розробок на підприємствах Міністерства промисловості будівельних матеріалів УРСР“. У повідомленні критикується окремих працівників міністерства, в тому й самого міністра Г. М. Вакланова. Газета пише, що „консерватизм і безвідповідальність призвели до того, що закінчені розробки в багатьох випадках не розглядаються роками і не виконуються в повній виправданості, внаслідок чого втрачають актуальність. Перевіркою 270 наукових досліджень, виконаних за 1968-1971 рр., встановлено, що 170 з них, на які витрачено більш як 5 млн. карбованців державних коштів, у виробництво не впроваджені. Н а й більшу кількість є в ікористаних розробок виявлено на підприємствах стінових матеріалів, заводів скляної і цементної промисловості. ЦК Компартії України визнає незадовільною роботу міністерства по впровадженню у виробництво нової техніки і передової технології. За серйозні недоліки в цій важливій справі накладено суворої партійні стягнення на міністра Т. Вакланова Г. М. і його заступника Т. Адріанова П. К.“

ДО НАБУТТЯ У „СВОБОДІ“

Д-р Михайло Данилюк: На медичні теми — Лікарський довідник	\$10.00
Д-р Михайло Данилюк: Повстанський записник	2.25
Д-р Лука Луція: Василь Стефаник — співець української землі	10.00
Д-р Лука Луція: Іван Франко — борець за національну і соціальну справедливість	5.40
Д-р Лука Луція: Тарас Шевченко — співець української слави і волі	1.50
Д-р Лука Луція: Марія Шалкевич — Біографія і характеристика творчості з додатком усіх оригінальних творів	1.25
Д-р Лука Луція: Ольга Кобилянська. В сторіччя її народили	.80
Д-р Лука Луція: Іван Франко — життя і творчість	.80
Шевченкові думи і мрії — Shevchenko's Thoughts and Lyrics	.80
Володимир Кедровський: Обрис минулого	1.50
А. Драган: Український Народний Союз у минулому і сучасному	.80
Іван Смолий: У зеленому Підгір'ї — повість	1.50
Остан Тарнавський: Брат Вратов. Книга про ЗУАДК	\$7.00
М. Пранік: З Городишан у світ широкій	3.00
Панаас Феденко: Минуло пістолетом. Зимовий похід Армії УНР 1919-20	1.50
Авраам Шпфін: У советській катівні	1.50
Федір Дудко: Моя молодість	1.50
Ю. Вуриш: Виноградник	1.50
М. Верховиць: Діти, брате мій	.50
Ворд В. Б. Ідеї, які змінили світ	2.50
Грицак П.: Галицько-Волинська Держава	2.00
Дашкевич Р.: Артилерія Бригади ОС в боротьбі за Київський Золотий Ворота	2.00
За волю України, Історичний Альманах УОС	10.00
Кобець О.: Замисли полоненого	1.00
Липа Ю.: Призначення України	1.00
Нам Ляль	1.00
Пастернак М.: Українська жінка у хореографії	2.50
Прокіпів: По г'ягасет шість роках на Україні	.80
Ріпський Ст.: Українське Служебне Служення	3.00
Бібліографія джерел до історії УОС	1.00
Симонів: Спогади Богдана	1.00
Яковлев В.: Договір Богдана Хмельницького	1.00
І. Соколюк: Артем Веделі і його музична спадщина	3.00
Микола Палій: Естетика — Калігати	1.00
Миколай Осадчий: Вільно	4.50
О. Никомай Волковський: А те, що минуло...	2.50
Войчук В. - Вульчак Т.: Координати т. 1 і 2	8.80
Костюк Г.: Теорія і діяльність	3.00
О. Залевський: Мала Музична Енциклопедія	3.50
Удовиченко А.: Третья Залізна Діагональ. Рік 1919.	7.00
Кедрич Л.: Паралелі в історії України	3.00
Городишанський Орест: Ген. Турчин — Особистий приятель през. Липицького	1.00
Лозинський, др. Михайло: Галичина в рр. 1919 і 1920	5.00
Україна — Енциклопедія для молоді	15.00
З. Терлецька: Українські страви	7.00
Олександр Вайль: Дні сестри	3.00
Микола Ковалевський: Про джерела боротьби українських юристів під судом КДБ	2.00
Іван Дзюба: Інтернаціоналізм чи русифікація	4.90
Любов Колесника: Пам'яті Триміра	4.00
Вадим Лещак: Никитин і Крипін	5.00
Володимир Галан: Батерія Смерти	5.00
Зосим Дончук: Пріра. Роман	4.00
Марта Тарнавська: Хвалю Імоду	2.00
Д-р К. Паниківський: Від Держави до Комітету	3.75
Д-р К. Паниківський: Від Комітету до Державного Центру	6.00
Д-р К. Паниківський: Роки німецької окупації	7.00
Роман Кутисинський: Смеродод. Ілюстрації Едварда Козака	3.50
Лесь Лисак: Терпи нахоті	5.00
Контаріт, Збірка молодечої творчості	3.50
А. Пліба: Байки	2.25
Микола Подвійний-Угорчак: Чарівний діамант	2.50
Д-р Ю. Кизимський: Нарис історії римської літератури	5.00
Іван Корниський: Герой передмістя	2.50
Іван Корниський: Переліт птахів	1.50
Василь Волковський: Діло про Рогатин і про Рогатинський Приватний Український Громадський	2.00
Леонід Полтава: Валентина. Збірка поезій, лірична	1.50
Діана Гукіна: Родивий альбом	6.00
Олена Васильова: Коли обриси з'являються	6.00
Юліанчик в обороні Рідної Землі.	2.00
В. Вітницький: Гайворонський — Життя і творчість	3.00
Василь Софронів-Левинський: Липицька отрута	6.00
Алла Косовська: Паморозь (Поезія)	1.00
Миколай Влох: Випиши — Звенигород — Увійти та дозволити села	15.00
О. Ізидор Соколюк: Визвольна боротьба західно-українських Земель у 1918-23 р. р.	3.00
Максимчук, д-р Іван: Нарис історії роду Петрушевичів	4.00
Міра Гармаш: Віднайдені роки (поезія)	1.75
Міра Гармаш: Райдуга в пітнім (поезія)	2.25
Восіад Попович: Під українським небом (спогади)	3.50
Колесняков знає пестидестиніа	15.00
Олександр Брик: Терністий шлях Українського Уряду (1918-1921)	4.00
Восіад Лещак: Під алинку	1.50
Лесь Хралава: Далекий і близький — вірші	3.50
Лесь Хралава: У темряві — нарис	1.00
Ярослав Гриневич: Доля України на мистецтвах	2.00
статті й матеріали	2.50
Іванна Савицька: Денник: Ромця	2.00
Яр Славутич: Трофеї (1938-1963)	4.00
Український вісник — випуск VI. — Самвидав — журнал з України	\$ 5.00
Широке море України. Документи самвидаву з України. Документи VII	7.50
Мілена Рудницька: Невидимі стигмати	25.00
Алла Косовська: Дієти першої	1.00
В. Софронів Левинський: Юний скоморох, п'єси для молоді	6.00
Ярослав Зубаль: Мисливські спогади	4.00
Роман Кутисинський: Мисливські оповідання	3.00
Наталія Полонська-Василенко: Історія України. І том (до половини XVII сторіччя)	15.00
Валентин Сім'яніч: Оуденський час — спогади	3.00
Брат-Братів (Книга про ЗУАДК)	7.00
Василь Барка Вернік: Неба	2.50
Іван Світ: Українсько-Японські взаємини в рр. 1903-1945	8.00
Р. Володимир: Пам'яті серця	2.50
Д-р Семен Демедчук: Історична громадська праця	0.75
О. Соколюк: Бібліографія України, анг. мовою	.75
Едвард І. Ц. гяк Готенг: Моя зустріч з УІА	\$ 7.00
Василь Чаплісто:	
Пітерів — історично-побутова повість	3.00
Спрата безсмертя — оповідання п'єси	3.00
Войт та інші оповідання	1.50
Чорноморці — або Колонія Харків з усім товариством — історичний роман	8.00
Українська літературна мова (XVII ст.-1917)	5.00
Драматичні твори — збірка п'єс	5.00
Діло про нову — збірка статей	1.00
Нові знахідки до етимології слів та ін.	2.00
Муза та інші оповідання	.75
У метрах Комен-Дугу — повість	1.00
Мова „Слова о полку Ігореві“	.75
Андрійський мови — ключ до таємниць нашого субкультуру	2.00
Умовини до Молодощів	.75
Василь Переміг — повість	3.00
Гала Ісма — віршована бузальниця	.75
Пропалі сили. Українське письменство під комуністичним режимом (1920-1933)	2.00
Накази до книжки посилає ТІЛЬКИ чеками або Поштовими Переказами. До грошової пошти додати 14 центів комісії переказів від 1 книжки і 5% ставового податку з Ню Джерсі.	

SVOBODA

81-83 Grand Street Jersey City, N.J. 07303
